

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Рж г 136/21
29.6.2021. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Иван Негић, као појединац, у предмету предлагача АА из ..., улица ... бр. ..., чији је пуномоћник Мирослав Тешић адвокат из Ужица, улица Димитрија Туцовића бр. 131, у поступку заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача против решења Вишег суда у Београду Р4п 142/21 од 30.03.2021. године, донео је, дана 29. јуна 2021. године, следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду Р4п 142/21 од 30.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4п 142/21 од 30.03.2021. године у ставу првом изреке, одбијен је приговор АА из ... због повреде права на суђење у разумном року у предмету Вишег суда у Београду Гж 2278/20, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је захтев подносиље приговора за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Против оваквог првостепеног решења предлагач је благовремено изјавила жалбу из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражила.

Поступајући по жалби предлагача у смислу Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС" бр. 40/15), члана 30 став 2 Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС" бр. 125/82 ... "Службени гласник РС" бр. 46/95 ... 55/14) и чланова 386 и 402 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао:

Жалба предлагача је неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом послова у суду, у

смислу одредбе члана 16 став 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року којим је предвиђено да председник непосредно Вишег суда може годишњим распоредом послова одредити једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују о жалбама.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности.

У спроведеном поступку није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на које се указује наводом жалбе предлагача да је решење о одбијању приговора ради убрзања поступка донето без јасног и одрживог образложења за такав став.

Према разлозима првостепеног решења, предлагач је поднела Вишем суду у Београду приговор ради убрзања поступка у предмету Вишег суда Гж 2278/20, наводећи да је поступак О 4269/18, покренут пред Другим основним судом у Београду 25.06.2018. године, окончан решењем суда од 02.07.2018. године тако што је поступак расправљања заоставштине поверен јавном бележнику која је донела оставинско решење Упп 219-218 О 4269/18 22.05.2019. године, против ког решења је подносилац приговора 08.10.2019. године изјавила жалбу, након чега су списи предмета 07.02.2020. године достављени Вишем суду у Београду на одлучивање о жалби, а приговор ради убрзања поступка пред Вишим судом у Београду поднет је је 22.03.2021. године. Како је протекло више од 13 месеци, а о жалби још увек није одлучено, предложила је да се утврди повреда права на суђење у разумном року. Поступајући Виши суд у Београду је, имајући у виду наводе приговора, почетак рока за утврђивање повреде права на суђење у разумном року посматрао од подношења иницијалног акта 22.06.2018. године, па је нашао да од подношења иницијалног акта није протекло разумно прихватљиво време за окончање судског поступка, тим пре што је поступак пред јавним бележником окончан за непуних годину дана, а предмет по жалби достављен је Вишем суду у Београду 07.02.2020. године, да се у конкретном случају не ради о хитном предмету, да постоји обавеза другостепеног суда да поштује редослед одлучивања о предметима, да да предност хитним предметима, а да рок који је дефинисан чланом 383 став 2 ЗПП представља инструктивни рок у оквиру кога другостепени суд није још увек донео одлуку о жалби, а непоштовање инструктивног рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену суда по приговору ради убрзања поступка у конкретном предмету. Виши суд у Београду је своју одлуку донео применом одредбе члана 8 став 3 Закона о заштити права на суђење у разумном року, а претходно је имао у виду мерила из члана 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року, одговарајућу праксу Европског суда за људска права, сходно којој се не сматра повредом права на суђење у разумном року уколико поступак не траје дуже од 3 године у једној инстанци, односно дуже од 5 година у две инстанце и закључио је да у овој фази поступка предлагачу није повређено право на суђење у разумном року.

Разлози које је Виши суд у Београду навео у својој одлуци у прилог оцене приговора ради убрзања поступка који је поднела предлагач прихватљиви су и за овај суд у поступку жалбене контроле.

Одлучујући о поднетој жалби, у складу са одредбом члана 17 став 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року, закључак је да, обзиром на трајање поступка које је констатовано од стране Вишег суда, жалба јесте неоснована, имајући у виду да првостепени предмет у сваком случају не представља по својој природи и врсти предмет који је хитан да би имао приоритет у одлучивању, пошто је суд дужан да поштује редослед завођења предмета при одлучивању и да да предност хитним предметима (нпр. породични спорови, сметање државине, накнада штете жртвама – оштећенима итд.). Због наведеног, како Виши суд у Београду као другостепени није одлучио у року од 9 месеци о поднетој жалби, а како и овај рок јесте инструктиван, како то правилно и наводи првостепени суд, имајући у виду целокупно трајање поступка од дана подношења тужбе до дана подношења приговора ради заштите права на суђење у разумном року дана 22.03.2021. године, иако поступак, како то наводи предлагач у наводима своје жалбе, траје 2 године и 9 месеци, није повређено право предлагача на суђење у разумном року.

Из ових разлога, без утицаја су жалбени наводи предлагача којима истиче да је у конкретном случају рок од 2 године и 9 месеци рок који указује на повреду права на суђење у разумном року, пошто се ово време трајања поступка не може сматрати неразумним временом трајања поступка. Без утицаја су и некоментарисани наводи жалбе предлагача којим понавља наводе из свог приговора, ради повреде права на суђење у разумном року и убрзања поступка, са мишљењем да су испуњени услови за утврђење повреде права на суђење у разумном року.

Како предлагач са жалбом није успела, то јој трошкови другостепеног поступка не припадају, због чега је одлучено као у ставу другом изреке овог решења, а на основу одредбе члана 165 ЗПП који се примењује на основу одредбе члана 30 Закона о ванпарничном поступку.

Са изложеног, одлучено је као у изреци.

СУДИЈА
Иван Негић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против оваквог решења није дозвољена жалба (одредба члана 21 Закона о заштити права на суђење у разумном року).

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић